

Amanda och Herman

A - man - da satt med en krans i hå - ren, som äng - el mild och som en ros om
vå - ren, när Her - man hen - ne sin tro - het svor. — Men falsk - het ut - i hans hjär - ta bor.

Amanda går sig ner i parken
att plocka blommorna uppå marken,
att ge åt den, som hon tyckte om.
— Men allt förgäves: ej Herman kom.

Amanda går dit, där Herman bodde,
där fick hon se, vad hon icke trodde,
där fick hon först sina ögon opp:
fick se sin Herman med en ann' gå bort.

»O, Herman, Herman, vänd om tillbaka
till din Amanda du vill försaka.
O, Herman, Herman, vänd om igen
till din Amanda, din trogna vän!»

»Nej, dig, Amanda, jag mer ej älskar,
ty Elin haver mitt hjärta fängslat,
se, Elin är nu min hulda brud.
Gråt ej, Amanda, nu är det slut!»

Amanda dignar då ned till jorden.
»O, himlars gud, hör de grymma orden!
Och har du glömt din Amanda bort,
skall Gud belöna dig inom kort.»

»O, Herman, Herman, ditt hårda hjärta
skall en gång lida för all min smärta.
Må Gud allena nu straffa dig,
som varit otrogen emot mig.»

Amanda går sig ned till stranden,
hon vinkar avsked med vita handen:
»Adjö, farväl, min otrogna vän,
vi träffas åter i himmelen!»

Och, Herman, Herman, nu jag dig beder,
var ej otrogen mot den du äger,
att det ej tager ett sådant slut
som din Amanda du ägt förut!

Himlens klockor på himlen blänka,
himlens klockor i himlen klämta.
Mitt hjärta ropar uti mitt bröst:
'Vem har väl jag, som vill ge mig tröst?'»